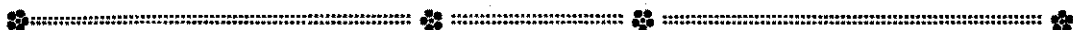

ANY IV.

REUS, 15 DE JUNY DE 1923

NUM. 82.

CADA QUINZE DIES

Eureka! Ja hem donat solució al problema. Ja hem aconseguit normalitzar la publicació d'aquesta REVISTA sortint, no volguéu saber com, puix fóra cosa llarga d'explicar, de la crisi que acabem de passar i que ha posat en greu perill la vida d'aquest modest porta-veu del CENTRE DE LECTURA, no perquè la dolença fós de les que fa por per la seva virulència, sinó per allò que diem, que malaltia llarga és parenta de la mort i, certament, el mal de la nostra REVISTA ja havia durat prou i massa. Ja hem entrat, doncs, en franca convalescència, i sembla qu'és arribada l'hora de que de bell non tornem a posar fil a l'agulla i cada quinze dies dediquem un comentari als fets d'actualitat.

Durant tot el temps que l'amical conversa entre els bons i pacients llegidors i el cronista ha romàs interrompuda, si n'han passat Mare de Déu de coses! La Mort ha visitat una vegada més la casa del cronista, deixant'hi rastre de dolor i desventura. Aquells nuvolots que ell vos deia ovirar clapejant el blau del seu cel, engendraren la tempesta i el llamp zigzaguejà en les tenebres de la nit i el tro retronquí, i el rit-

me del seu viure quotidià quedà interromput i la llar amorosa i tranquil·la com un paradís en restà tota trasbalsada. I d'allavors ençà, la ploma inquieta, bellugadissa, del cronista, ha romàs inactiva, i eixuta, com si no gosés a regar, amb la seva negra tinta, la blancor immaculada del paper, que bé prou que n'hi havien ja de negrors per a el pobre amo i senyor al qual fidelment servia.

Fóra del meu petit món, també n'han passat, mentrestant, de tots colors i de totes mides, ben dignes d'ésser esmentades i comentades. La vella i històrica Europa, ha seguit fent prodigis d'equilibri d'una inestabilitat que esborrona. La proverbial heroica Espanya ha mirat, amb calmosa indiferència, com la llaga devoradora del cranc del Marroc ha anat creixent i com els milions de la gran guerra s'evaporaven en *alegres francachelas*. Els conservadors deixaren el poder i els lliberals hi pujaren i, malgrat l'escepticisme i la incredulitat dels temps moderns, hem vist realitzar-se novament el miracle de constituïr-se unes corts legislatives a gust del govern i no un govern a gust de les corts, gràcies al model

d'eleccions, especialitat espanyola exclusivament per a ús interior, que aquí és de consuetut conjuminar amb suspensions d'Ajuntaments, amenaces ministerials i dàdives de carreteres, ponts i monedes de llei i de curs llegítim. La dolça Barcelona, cap i casal de la terra catalana, ha vist rebrotar, ufanosament i sense destorbs, els crims del terrorisme que l'atueixen i els conflictes socials que es succeeixen sense interrupció li han anat llevant la pau i la riquesa. I a casa nostra, a l'estimada i desventurada ciutat de Reus, ha seguit i s'ha anat fent cada dia més prenyada de perills la devallada, sense que els homes polítics encertin a trobar el remei mirant per damunt de les diferències que'ls separen i sense que'ls bons ciutadans, tant els actius com els que per a rès del món son capaços de sortir-se del llur quietisme de senyors Esteves autèntics, tinguin el gest de caritat d'allargar les mans a la ciutat caiguda, per tal d'avitatar que s'estimbi per a no aixecarse mai més.

De tot això i de molts altres temes, fóra agradós per a mí i fóra tal vegada útil per a tots, parlar-ne llarga i serenament. Però heu's-aquí que jo vaig ja camí de la vellesa i els vells son com les criatures, i per a aquestes és sabut que, casi sempre, té més interès lo secundari que lo principal; un detall d'una obra per nimi que sigui, que no pas l'obra sencera; un coet lluminós que puja enlaire, que no pas la Lluna que va merèixer d'En Rusiñol el títol magnífic de *fanal* de la nit; la cara de carmí d'una nina de cartró, que no pás el roig encès i el morat majestàtic d'una posta de Sol tardoral. Doncs a mí, que com vos dic estic a

punt de tornar a ésser infant, m'ha passat també lo mateix, i de tot alló que vaig recordant dels fets i coses ocorreguts mentre ha durat la malaltia d'aquesta REVISTA, sabeu què és lo que més forta impressió ha deixat en mí? Una fotografia!

Una fotografia reproduïda pel *Dia Gráfico* de Barcelona. Una fotografia on s'hi veien, a l'entorn del de l'amic Recasens suara elegit diputat, els retrats d'un escullit estol de ganxets que han anat a fer niu a la capital catalana. Tot mirant-los, jo pensava que aquells homes havien marxat d'aquí per a anar a altres terres a portar-hi les llurs energies, les iniciatives i les activitats que havien heretat de les maternals entranyes de la ciutat estimada. I pensava que com ells, n'hi ha dotzenes, n'hi ha milers, n'hi ha tot un poble, que, els uns per les necessitats i exigències de la lluita pel viure, els altres per un noble desitg d'engrandiment i no pocs altres perquè sí, per les tentacions que sempre té una urbs populosa, ens han anat deixat a nosaltres i dessagnant a la ciutat. I pensava que alguns d'aquells ganxets allunyats del caliu del nostre Reus, tal vegada per Sant Pere, la diada de la festa major, vindrien a fer breu estada entre nosaltres, i això pensant, demanava fervorosament al Sant Patró que vulgués que el repic alegre de les campanes, l'espiguet vibrant de les gralles i l'espetec de la tronada de la Plaça, arribessin cor endins d'aquell ganxets per a que mai, per anys que passin i per allunyats que es trobin d'aquí, deixin de recordar la fragància i la formosor de la *Rosa del Camp* i de treballar per a que a tot hora es mantingui fresca i flairosa.

A. ROVELLAT PRAT

